

Tuần Báo Vô Vi

4 tháng 12 năm 2011

Số 58

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Những người siêng năng tu thiền có thọ không ?
- 2) Người thể gian tiến bộ ai nấy cũng đều ham vui tại sao ?
- 3) Người tu chậm khai huệ là tại sao ?
- 4) Hôm nay Bé lại phải đi dự khóa Tịnh Tâm, sau những ngày động loạn Bé có vui không ?
- 5) Bạn đạo đã chọn nơi động đất, Bé nghĩ sao về việc này ?
- 6) Lúc này Bé rất khỏe, đi đâu với phương tiện nào cũng thích hợp với Bé cả, tại sao ?
- 7) Bé lại tiếp tục mình giải mọi việc của bạn đạo sống chung, Bé nghĩ sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 28 tháng 4 năm 1993 1) Hỏi : Những người siêng năng tu thiền có thọ không? Đáp : Thưa, những người siêng năng tu thiền thì không bao giờ chết yếu được, dứt khoát mọi sự hưởng ngoại, lui về thanh tịnh, tự thanh lọc nghiệp tâm, từ cơ thể cho đến phần hồn đều thanh nhẹ, thì xác thân sẽ sống bền bỉ hơn, không giận hờn không đau khổ, tin nơi đạo cuộc sống an nhàn, không có sân si sóng gió trong nội tâm, mạng môn trường thọ hơn người thường. Kệ: Sống vui chẳng bận yêu thương động Khai triển tâm linh tiến một vòng Không có có không trong động tịnh Chẳng còn suy tưởng tự mình thông.	Ngày 29 tháng 4 năm 1993 2) Hỏi : Người thể gian tiến bộ ai vậy cũng đều ham vui tại sao ? Đáp : Thưa, người thể gian ham vui vì đang hướng về sự tiến hóa của vật chất, tưởng lầm là đã đạt thành, quên hẳn phần hồn và sự hủy hoại của thể xác, chẳng lo tu bổ và bồi dưỡng thể xác, lúc chết nhắm mắt chẳng minh mẫn và chẳng biết hướng đi. Ngược lại, người tu thì lúc nào cũng dụng khả năng của chính mình hướng về Trời Phật, lúc chết có tiên đồng dẫn dắt cũng nhờ lúc sống có tu thiền, bớt khổ và sáng suốt hơn người thường. Kệ: Cuộc đời tạm bợ giả yêu thương Khó khổ không hay khó mở đường Tắt nghẽn tâm linh đau lại khóc Hành trình học hỏi học yêu thương.
Ngày 30 tháng 4 năm 1993 3) Hỏi : Người tu chậm khai huệ là tại sao ? Đáp : Thưa, người tu chậm khai huệ là thiền không tinh tấn, không sao đạt tới thanh tịnh khai huệ nhãn được. Nhiều người tu hoài không tiến là vậy. Kệ: Động loạn giam tâm chuyển hằng ngày Đời đạo không thành đổi đổi thay Mê loạn tự mình gieo ý động Khó hành khó tịnh khó trình bày.	Ngày 1 tháng 5 năm 1993 4) Hỏi : Hôm nay Bé lại phải đi dự khóa Tịnh Tâm, sau những ngày động loạn Bé có vui không ? Đáp : Thưa, Bé rất vui được cơ hội tịnh tâm chung hợp hòa bình.
Ngày 1 tháng 5 năm 1993 5) Hỏi : Bạn đạo đã chọn nơi động đất, Bé nghĩ sao về việc này ? Đáp : Thưa, dù cho đất có động nhưng tâm không động thì mọi việc sẽ được bình an. Kệ: Bỏ đời qua đạo trí bình an Cứu khổ ban vui chuyển chuyển bàn Dù chết dù sống không luyến tiếc Thực hành chung hợp chết bình an.	Ngày 2 tháng 5 năm 1993 6) Hỏi : Lúc này Bé rất khỏe, đi đâu với phương tiện nào cũng thích hợp với Bé cả, tại sao ? Đáp : Thưa, Bé tự nhận thấy bất cứ phương tiện nào ở mặt đất cũng do sự thông minh của Trời ban cả. Bé cảm thấy đang sống trong biển yêu của Thượng Đế thì lúc nào Bé cũng vui hợp cả. Bé cảm thấy sự liên hệ với Trời Phật thì lúc nào cũng hạnh phúc cả. Kệ: Thương yêu quý trọng sống chung nhà Thượng Đế ban ơn chung hợp hòa Vũ trụ cần khôn quy một mối Thanh quang sống động giải minh hòa.

Ngày 3 tháng 5 năm 1993

7) **Hỏi :** Bé lại tiếp tục mình giải mọi việc của bạn đạo sống chung, Bé nghĩ sao ?

Đáp : Thưa, sự thắc mắc và đòi hỏi của bạn đạo sống chung rất hợp lý, Bé chỉ biết phục vụ theo khả năng sẵn có của Bé thôi. Tâm lúc nào cũng hướng về Trời Phật thì mọi việc cũng sẽ được tốt đẹp. Cuộc chung sống hướng về Trời Phật thì tâm của mọi người sẽ được nhẹ trong lúc cộng tu, cộng thiền thì cộng nghiệp sẽ được bớt dễ dàng hơn.

Kệ:

Thực hành thanh tịnh lại mình hơn
Giải tỏa phiền ưu giải giận hờn
Khổ cảnh không còn trong nhập định
Nhớ thương Trời Phật chí không sờn.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tiểu Sử Về Ông Tám (tiếp theo)

...
Bạn đạo: Có điển nào xuống ông Tám.

Thầy: Đủ thứ hết, muốn điển nào thì điển nào xuống mà xuống trong tay không hà. Biết, tôi nói cái nào nó có cái này, quá hay. Thì trong cái lúc đó tôi cho vô tay, vô tay rồi cái lần lần tôi nghe nói vô lỗ tai. Nhập từ từ, nghe lỗ tai nói cũng hay, nói là cô tôi về, mà bà cô tôi tu dữ lắm, cô ruột tôi. Má với cô tôi nói là mấy người đã tu khá rồi và van vái ơn trên để độ con tu, nói vậy đó. Vô càng ngày càng thích thú và tôi lưu ý nghe, nghe rồi sau có ông Thầy dạy thôi miên. Ông nói: “Mày khóa cửa phòng lại, mày ngó ngay ổ khóa, ngó chừng nào ổ khóa bật ra thôi”. Tôi khoái quá, khoái quá mà mình thanh niên mà được cái vụ này là ngó bật là xuống ngó ngân hàng, bật là lấy tiền xài chứ gì nữa. Ngó hoài, ngó hoài không cho bà Tám vô, ngồi ngó.

Bạn đạo: Lúc đó ông Tám có vợ hả ông Tám. Lúc đó, ông Tám lập gia đình lúc mấy tuổi?

Thầy: Hai mươi tám tuổi. Rồi ngó, ngó ngó, ngó ngó, ngó hoài không bật. Tôi nói: “Xạo, mấy cha này xạo”.

— “Nói xạo hả? Mày coi chừng tao mày nói tao xạo, mày coi chừng tao”.

— “Rồi, tôi sợ mẹ gì, tôi đâu có sợ ai đâu”.

Rồi chạy ra ngoài ngồi, ngồi cái nó xuất hiện nói nghĩa là mày đừng có ngó người ta, mười hai giờ

trưa mày ngó, ngó thằng nào là thằng đó điên. Minh khoái nữa, nhỏ lớn muốn làm cái phép đó. Có thằng cháu của bà Tám mới ngồi trước mặt tôi, tôi ngó nó một cái, nó cười. Hỏi: “Làm gì cười?”

— “Thấy ông voi, ông cười tôi cười”.

La thấy ông voi cười, cười sặc sặc sặc sặc. Tôi nói: “Minh ngon rồi đó”. Rồi sau thấy nó cười, cười đã rồi nó khóc. Tôi nói chết mẹ rồi nó khóc. Rồi tôi nói: “Bây giờ ông tha thứ cho nó đi, ông bắt tôi đi. Bắt tôi chết cũng được để cho nó về chứ trưa rồi”. Bắt cổ nó ra đằng sau, ông nói bắt cổ nó ra đằng sau, lấy ba gáo nước xối lên đầu nó, xối cái nó tỉnh, tỉnh cái nó nói dựng đánh con, con về con thưa má con này kia, kia nọ. Tôi đâu có đánh, tôi xối nước nó tỉnh thôi. Rồi cái ông nói bây giờ mày tin tao chưa? Tao là Quan Thánh Đế Quân. Bây giờ mày coi nghe, lấy hai cái tay xoa trước ngực, đỏ như mặt Quan Thánh. Rồi từ đó đi vô phòng, đi như người ta hát bội. Chân cẳng không phải mình điều khiển nữa, đi từ bước một, bước một, bước một như Quan Thánh vô phòng, ngồi xuống cũng ịch, ngồi cũng nặng lắm, rồi sau ra đằng trước ngồi, ngồi vậy ... (nghe không rõ). Ngồi vậy á, người ta vô mình thấy, mình cứ ngồi vậy; tay chân cục cựa không được, cứ ngồi vậy.

Bạn đạo: Cái ông đó hay là ông Tám ?

Thầy: Là ông kia, ông Quan Công á này vượt râu nè, tay này nắm cái gươm mà mắc cỡ cha cứ ngồi vậy hoài, cục cựa không được, không làm gì được. Sau tôi nói: “Thôi bây giờ ông, ông ngon ông hiện ra ngồi nói chuyện với tôi”. Rồi ông thả diều, thả diều kêu ngồi nói chuyện, không có ngồi được. Ông nói bây giờ dòm thẳng vách tường thấy hình ông hiện lên, ông Quan Thánh. Ông nói: “Tôi cho con biết rằng nghĩa là ông có nhiệm vụ kêu bằng là hỗ trợ cho tôi suốt cả một cuộc đời”. Thành ra, ông chỉ xuất hiện cái lưng thôi, không có xuất hiện cái mặt. Dòm thấy vách tường hiện rõ ràng. Từ đó mình thấy hay quá, ngon quá có Quan Thánh bảo vệ, (garde de corps) mình ngon. Tánh cũng vậy đó, rồi cái nằm đêm hỏi: “Chứ con muốn học tiếng gì?” Biết ý con muốn học tất cả những tiếng nói của thế giới. Rồi bây giờ thầy bắt đầu dạy con. Ra nằm ở giường đi. Hồi đó tôi đâu biết tiếng Ăng-Lê. Lấy cái tay vậy nè; bắt cái miệng mình I.. Mình cũng phải nói: “I am buddha”. Mấy bà đi ngang nói: “Chết rồi! Nó điên rồi.” mà đâu biết tiếng Ăng-Lê. “I am buddha”, cứ nói nhiều đó thôi hà. Mà cứ rồi mấy bà đi ngang cứ dòm, dòm qua dòm lại tôi cũng “I am buddha”. Cứ nói bao nhiêu đó thôi hà, cả ngày nằm nói bởi vì y dạy có câu đó hà. Rồi mấy bà tán công, không được, rồi tôi nói ôi cha nó làm dữ quá thôi thầy đi khỏi đi thầy, để kỳ sau dạy, phải không? Đi đi. Ông nói thôi giờ đây thầy từ giã con, thầy đi, con mới học có mấy chữ làm sao biết được. Tôi nói sau này tôi mua sách tôi học, tôi học thêm. Mà dạy, dạy ngon lành lắm. Nghe rõ lắm lặn, sẽ học thêm.

Bạn đạo: Nghe tiếng nói bên tai dạy hả ông Tám ?

Thầy: Ồ, bên tai dạy. Rồi cái thì mấy bà đem đi sergent Pierre đi tới gặp ông bác sĩ, mà tôi biết đường mà mấy bà không biết đường. Vợ tôi đâu có biết đường hỏi đầu này đầu kia với anh tôi chạy, tôi cứ ngồi trên xe tôi cười. Ở trong này cái điên nó điều khiển cái đầu thẳng tài xế. Thẳng tài xế cứ dòm, lâu lâu nhìn tôi cười mà tôi dòm tài xế cười. Tôi biết đường, mấy bà đâu có biết đường, chạy hoài chạy quỷ chạy không tới sergent Pierre. Sau tôi nói tôi không có điên đâu, tôi chỉ một cái tới nơi. Tôi chỉ tài xế chạy tới vô gặp sergent Pierre. Ngó thẳng sergent Pierre nó nổi một cục ở đây. Thấy sergent Pierre nổi một cục ở đây.. Nó đem vô nó điện tôi. Nó điện tôi rồi thì tôi cũng biết nó điên vậy, kệ, điện có sức khỏe đâu có gì. Mình đâu có bệnh hoạn gì, nhưng mà ở nhà không biết đem đi điện. Rồi về tôi nói thôi mấy ông đừng tới nữa để họ bắt tôi điện thét rồi hư cơ thể hết trời. (Thầy

cười.) Thôi êm, lúc đó mới êm, lúc đó trong nhà êm. Êm rồi một đêm nọ là khoảng mười hai giờ khuya đương ngồi cái ghế bành đó, chết.

Bạn đạo: Lúc đó bao nhiêu tuổi, ông Tám?

Thầy: Lúc đó ba mươi ba tuổi. Ngồi đó cái thì thấy chết rồi thì người này bấm tay bấm chân; người này bấm lỗ tai, bấm ngón chân, la um xum kêu tôi dậy. Tôi nghe nhưng mà lúc đó là cái phần hồn cũ đi rồi, đi lên ngồi dưới cây bồ đề tu thôi. Còn cái phần hồn mới đứng một giờ khuya xuống. Lúc đó xuống thì mở mắt ra dòm chậm chậm, thấy cái gì cũng lạ hết, thấy cái gì cũng lạ hết.

Bạn đạo: Ông Tám chết có một tiếng đồng hồ thôi.

Thầy: Một tiếng đồng hồ. Thấy cái gì cũng lạ hết. Rồi nó mới giới thiệu người này là gì? Người này là vợ của thằng Lương Sĩ Hằng sao sao, sao sao, y cắt nghĩa, tánh nó sao nói cho mình nghe.

Bạn đạo: Cái gì giới thiệu?

Thầy: Có một phần thiêng liêng giới thiệu, không thấy mặt. Cái vía nó giới thiệu thôi thì người này là gì, người này là gì, nó giới thiệu rồi thì tôi gật đầu. Tôi ngó một chập nghe giới thiệu tôi chào, ngó chập rồi chào, mấy bà nói cũng còn khùng, bởi vì mình đang nghe giới thiệu nè, giới thiệu đã rồi chào. Giới thiệu... chào, lễ độ lắm biết không. Sáng cái bà già bà nói nó cũng hơi tỉnh tỉnh dẫn nó đi uống cà phê mà không có nói chuyện, dẫn ra uống cà phê, ăn xiu mại. Bà già bà nói gấp xiu mại ăn đi con. Tôi gấp bỏ vô miệng không biết nhai, không biết nhai vậy, rồi nuốt cái ực, cái nó kẹt ở đây. Bà nói sao mày không nhai làm vậy, làm vậy, làm vậy, ờ mình bắt chước làm vậy rồi bỏ cục khác vô làm vậy, nhai biết nhai.

Bạn đạo: Cũng như các vía cụ nó ăn nó quen biết.

Thầy: Không biết, bởi vì nó thay đổi nhiều quá đột ngột, rồi mới dẫn ra cinema cái này cinema, cái này người gì hát cái gì, cái gì nó nói mình nghe. Rồi từ đó ngày này tới ngày kia đi chỗ này chỗ nọ coi nghe người ta nói chuyện này, chuyện nọ, học nhiều lắm đi cùng hết để hiểu mà không có nói chuyện. Rồi một thời gian sau học đi nhảy đầm, học đủ thứ cờ bạc đồ gì cái gì cũng học hết, cái gì cũng nhào vô hết mà cái gì cũng ngon lành chứ không phải lồi thối. Rồi tới lúc đó học có thời gian rồi chán không cho đi nữa, trở lại đi tìm tu. Có thằng bạn là thằng Phụng nó tới nó thăm tôi.

Bạn đạo: Lúc đó ông Tám mấy tuổi ông Tám, quá trình tu.

Thầy: Cũng năm đó thôi.

Bạn đạo: Năm ba mươi ba.

Thầy: Ba mươi ba, ba mươi bốn là cùng. Rồi cái thằng đó, tôi nói: “Sao chú mày đẹp trai há mày”. Nó nói: “Vậy mà ngon”. Hời ngon sao? Mày làm sao mày đẹp trai hơn tao, mắt mày sáng quá. Mà tôi ghét người ta tu lắm, tu là phải ăn chay, phải cạo đầu. Minh biết, mình có cái thành kiến. Tu hả? Mà tu làm sao? Mà tu làm sao chứ? _ Mày muốn tu không bữa nào tao giới thiệu cho cái ông cụ này ngon lắm hả; ông biết quá khứ vị lai. Thôi bây giờ mày xin rendez-vous để tao đi gặp ông. Đó, đi gặp ông Tư đó. Xin được, mừng, hai đứa đi gặp. Gặp mà ông nói đạo, ông nói tôi hời nhỏ là con gái nè, chú là con gái đâu phải con trai, hời nhỏ má cứng như con gái cho bận đồ con gái nè phải không? Trời ơi! Ông già này nói hay quá vậy. Ờ tôi nói tôi không biết, tôi cũng giả bộ bị mình sợ tà mà, sợ tầm bậy tầm bạ. Tôi không biết phải con gái không, để về hỏi coi, không biết. Rồi ông nói Trời Đất Tiên Phật, rồi ông nói ba tiếng đồng hồ tôi chẳng biết ông này ông nói cái gì. Đi về sao cái tâm tôi bức rức. Tại sao người ta nói việt nam mà mình không hiểu? Nói tiếng việt nam chứ đâu phải nói tiếng tây, tiếng u gì mà mình không hiểu... mà nghe lại khỏe chứ! Tôi mới xin ông bữa sau cho tôi tới gặp được nhiều lần được không? Ông bằng lòng cho gặp, tôi đi nữa. Đi rồi tôi thấy ông hay nhưng mà tôi sợ, hay quá mình sợ nham độn. Kêu thằng cha Trần Trì với thằng Chanh, hai thằng cũng trời ơi đất hời, bán ông trời không cần giấy tờ. Đi xuống thì thằng kia chuyên môn thôi miên còn thằng nọ là bùa nó niệm sao thầy kê, đánh ghế đầu nó, văng ghế mình ra. Nó gác cửa rập hát mà. Tôi nói hai đứa bây mà bị gạt là tao cũng bằng lòng chết, thấy không? Thằng biết thôi miên thằng biết đánh búa trên đầu mà không bẻ mà bị gạt mà tao cũng đành chết chứ gì. Tao là gian thương thôi, tao đành chết. Bây giờ ba đứa mình xuống nghiên cứu cái thằng cha già này coi sao. Xuống cái nói chuyện Trần Trì nó nói: Ông ngồi im thằng đó dữ lắm mà, thôi miên ông à, ngồi im đó. Ông Tư nói: “Tội quá! Tôi sáu bảy chục tuổi mà cậu còn trẻ cậu thôi miên tôi chi, tội nghiệp quá”. Nói thôi bắt đầu nè, thằng Trần Trì nó ăn nói cục cằn hà. Bắt đầu ngồi đó chịu một hời, ngó ông một hời, cái nó vô tôi chết cha rồi, xi. Nó nói tiếng Tàu xibây giờ cái gì cũng đổ hết. “Thưa cụ, cụ giải giùm con, bây giờ con thấy cụ cũng như cục lửa mà nhà của đồ đồ hết trội làm sao sống”. (Thầy cười.)

Thì ông Tư ông nói: “Các bạn ngồi chứng minh tôi có làm gì ông đâu? Ông ăn hiếp tôi từ đầu tới bây giờ, tôi có làm gì đâu, mà bây giờ ông la đồ là đồ cái gì?”

_ “Không phải, tôi nói thiệt. Ông Trời cũng đổ luôn nữa”.

(Thầy cười.) Rồi cái thì ông Tư cười. Ông nói: “Kê, già già vậy mà người ta ăn hiếp cũng không được. Thôi cậu ngồi một chập nó hết đồ đi.” Hết đồ rồi. Tới cái thằng kia, ông đưa thằng kia vô trong ông nói: “Bây giờ muốn đưa ông Sãi đi tu không hay là để ông Sãi phù hộ.” Thằng kia nói: “Sãi gì? Tôi hời nào giờ đâu có theo ông Sãi nào”.

_ “Chú khai đi, chú khai sự thật, tới đây mà chú không khai, sao được, chú phải khai, tôi biết hết.”

Nó mới chấp tay nó khai, con có xin bùa thần Đả bởi vì làm nghề cine mà, nó đánh lên đầu khỏi bẻ đầu vậy mà, vậy thôi bữa nay con xin tu, ông giải cho con, xin ông giải. Rồi ba người bữa sau xin đi tới tu. Ông Tư buộc phải nhang đèn đầy đủ, đứng khấn vái trước bàn tổ, khấn rồi ra ông chỉ soi hờn, pháp luân, thiền định, bấy nhiêu đó thôi. Thì ông mới nói cái thằng gian thương này không có tu được đâu chỉ có tu thì hai chú tu thôi. Ông biết cái tánh tôi mà chọc giận là tôi làm tới. Tôi phải đi thành công mà, nhất định phải thành công. Mà xuống chửi hoài thôi - đồ ăn cướp, đồ lưu manh, chửi dữ lắm. Chửi nhiều chừng nào thì tôi tới chừng nấy, chửi là ông độ cho mình chứ đâu phải học như mấy người ở đây nghe dễ lắm, chửi thẳng là ông muốn độ cho mình tu. Tu rồi hai thằng kia ban đầu thấy sáng, xuống khoe ông thường. Minh thấy lạc hậu quá. Tu tới bây giờ không thấy mẹ gì hết. Rồi hai thằng kia nó nói thôi theo ông già này mệt quá, thôi tôi nghỉ, anh tu chừng nào anh đắc đạo dẫn tụi tôi tu chứ tụi tôi bỏ, bỏ cuộc. Thôi anh ráng anh tu. Tôi ráng tôi tu. Mà trong lúc tôi thiền không có bao lâu tôi thấy ông phá mây và ông đè mây rõ ràng trước con mắt mà luồng điện ông phóng ra tôi thấy rõ. Tôi tin ở chỗ đó mà tôi tu.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 13/08/1978)

Thông Báo Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2012” “Lễ Tưởng Niệm Đức Thầy”

Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Trước tiên chúng con Ban Tổ Chức(BTC) Đại Hội “***Du Hành Đạo Pháp 2011***” xin chân thành cảm ơn Bề Trên, Đức Ông Tư và Đức Thầy đã thương yêu, quang chiếu cho Đại Hội “***Du Hành Đạo Pháp 2011***” được tổ chức tại Siem Reap – Cambodia thành công viên mãn. BTC xin chân thành cảm ơn toàn thể quý bạn đạo đã tham gia hợp tác trong tinh thần xây dựng hòa ái tương thân.

Nhờ được sự đồng ý chứng tâm của Đức Thầy, cùng với lòng tin tưởng và ưu ái của bạn đạo, Đại Hội “***Du Hành Đạo Pháp 2012***” đã được bạn đạo dân chủ bình chọn tổ chức tại nước **Lào** với ước mong cũng như tạo điều kiện thuận lợi cho bạn đạo Việt Nam có cơ duyên cùng tham gia hội ngộ trong tinh thần xây dựng, hòa đồng thống nhất.

Tuy quốc gia **Lào** đã được bạn đạo quyết định để tổ chức Đại Hội “***Du Hành Đạo Pháp 2012***”, nhưng BTC đã không thể thực hiện được ý nguyện cho bạn đạo vì những lý do như sau:

1. Quốc gia **Lào** bị giới hạn về địa điểm, khách sạn và phòng họp để BTC có thể tổ chức một đại hội theo tầm vóc quốc tế như đã được tổ chức tại Siem Reap - Cambodia.
2. Bạn đạo Việt Nam phải tốn rất nhiều thời gian di chuyển bằng hệ thống xe bus từ Việt Nam sang **Lào**.
3. Di chuyển bằng máy bay cũng bị giới hạn đối với bạn đạo nước ngoài.

Vì những lý do không thuận duyên như đã kể trên, BTC chúng con xin kính trình với Bề Trên, Đức Ông Tư, Đức Thầy và chân thành xin lỗi bạn đạo vì đã không thể thực hiện được ý nguyện theo đại đa số bạn đạo đã bình chọn trong ngày đại hội.

Tuy nhiên, cũng để thực hiện cho được ước nguyện của đại đa số bạn đạo ước mong Đại Hội được tổ chức gần Việt Nam, BTC chúng tôi đã làm việc với công ty dịch vụ và đã tìm ra được 2 địa điểm đầy thuận lợi trên mặt giá cả cũng như tiêu chuẩn của tầm vóc quốc tế để bạn đạo có thể cùng nhau biểu quyết chọn lựa một địa điểm thích hợp cho việc tổ chức đại hội “***Du Hành Đạo pháp 2012***” cùng với đại lễ “***Tưởng Niệm Đức Thầy***” từ ngày 19 tháng 9 năm 2012 cho tới ngày 23 tháng 9 năm 2012 (**Tổ chức đúng vào dịp ra đi của Đức Thầy - Mừng 5 tháng 8 âm lịch**).

Dưới đây là 2 địa điểm để bạn đạo tham khảo và chọn lựa :

1 – Bangkok, Thailand

Từ ngày 19 tháng 9 tới ngày 23 tháng 9 năm 2012.

Hotel: Montien Surawongse Bangkok - www.montien.com

2 – Phnom Penh, Cambodia

Từ ngày 19 tháng 9 tới ngày 23 tháng 9 năm 2012.

Hotel: Cambodiana Hotel - www.hotelcambodiana.com

3 – Chi tiết tổng quát:

- Giá tiền đại hội của mỗi địa điểm tương đương với nhau.
- Giá vé máy bay khứ hồi từ Việt Nam qua Thái Lan khoảng \$150 USD.
- Giá vé xe bus khứ hồi từ Việt Nam qua Phnom Penh khoảng \$30 USD.

Tất cả mọi biểu quyết xin vui lòng email về voviduahanhdaophap@gmail.com theo thể lệ như sau:

1. Trước ngày 18 tháng 12 năm 2011.
2. Mỗi bạn đạo tham dự đại hội là một lá phiếu.
3. Chỉ được chọn 1 tên địa điểm dưới đây và email về cho BTC.
 - **Bangkok**
 - **Phnom Penh**

Ước mong toàn thể quý bạn cùng nhau thành tâm hợp tác với anh em trong BTC trong việc quyết định chọn lựa một địa điểm thích hợp cho chương trình đại hội năm 2012 cùng với **Đại Lễ Tưởng Niệm Năm Thứ 3** ngày ra đi của Đức Thầy kính yêu.

BTC chúng con kính xin Bề Trên, Đức Ông, Đức Thầy thương yêu, hỗ trợ và soi sáng cho chúng con thực hiện được ý nguyện của bạn đạo trong công việc tổ chức **“Đại Hội Du Hành Đạo pháp 2012”**. BTC xin hứa sẽ hết lòng phục vụ để đáp lại sự thương yêu và tin tưởng của toàn thể quý bạn đạo.

Kính Thưa,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2012

voviduahanhdaophap@gmail.com

Thông Báo Ấn Tổng Kinh Sách Ban Kinh Sách và Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2012”

Nhân dịp tổ chức đại hội “ **Du Hành Đạo Pháp 2012** ” cùng với Lễ Tưởng Niệm Năm Thứ 3 ngày ra đi của Đức Thầy kính yêu, Ban Kinh Sách (BKS) cùng với Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội “ **Du Hành Đạo Pháp 2012** ” sẽ ấn tổng quyển sách “**Kinh A Di Đà**” (Đức Thầy chú giải) cùng một quyển “**Tuyển Tập Đỗ Thuần Hậu**” bao gồm 4 quyển sách của Đức Tổ Sư - Đỗ Thuần Hậu:

1. Đồi Đạo Song Tu.
2. Phép Xuất Hôn.
3. Quái Mộng Kỳ Duyên.
4. Tình Trong Bốn Bề (Điều Sào Thiên Sư).

với chiều hướng nhấn nhủ anh em chúng ta luôn luôn thực hành pháp lý cho thật trung thực, đúng theo lời chỉ dạy đã để lại, cũng như đồng thời ghi nhớ công ơn và hạnh hy sinh như trời biển của Thầy Tổ bằng cách tiếp tục duy trì và quảng bá những lời giảng dạy chân thật đã để lại một cách trật tự và sâu rộng đến với đại chúng.

Ước mong những quyển kinh sách quý báu này sẽ được ra mắt và tiếp nhận như là một món quà tâm linh trong ngày Đại Hội “**Du Hành Đạo Pháp 2012**”. Chúng tôi anh em trong BKS và BTC cầu xin những lời chơn giải siêu việt này sẽ thắp sáng lại ngọn đuốc tâm linh trong mỗi bạn đạo Vô Vi chúng ta, cũng như trở thành một gói hành trang thân thiết nhất trong chuyến du hành tìm về nguồn cội của mỗi cá nhân.

Chương trình ấn tổng kinh sách cũng nhằm mục đích kêu gọi tất cả bạn đạo Vô Vi xa gần, cùng nhau thể hiện tấm lòng ghi ơn “**vay pháp trả pháp**” đồng nhất, bằng cách phát tâm duy trì những kinh sách quý báu mà Tiền Nhân đã để lại cho Hậu Thế. Sau cùng, anh em trong Ban Kinh Sách và BTC “**Du Hành Đạo Pháp 2012**” kính xin Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy minh chứng cho tất cả mọi phát tâm đóng góp phục vụ bất vụ lợi của toàn thể bạn đạo Vô Vi trên thế giới. Cầu xin cho những quyển kinh sách quý báu này sẽ mang lại lợi ích không thể nghĩ bàn cho những ai đang đi trên con đường tìm về nguồn cội.

Ngoài những quyển kinh sách sẽ được ấn tổng như đã kể trên, BTC chúng tôi cũng sẽ ra mắt bộ **DVD Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2011”** được tổ chức tại **Siem Reap -Cambodia** như là một món quà đầu Xuân chào mừng **Tết Nhâm Thìn 2012**. Kính mong sự đón nhận của tất cả quý bạn đạo.

Để cho việc ấn tổng kinh sách và DVD Đại Hội được đồng nhất và trật tự, chúng tôi kính xin quý bạn đạo khắp nơi vui lòng liên lạc và đóng góp theo sự hướng dẫn như sau:

Phát Tâm Đóng Góp Xin Điền:

- Tên Họ :
- Địa chỉ :
- Email :
- Điện thoại :
- Phát tâm số tiền :USD, CAD, EUR, AUD

Check money order xin đề: **VoVi Friendship Association of New York**

Và gửi về địa chỉ:

**VoVi New York
118 Pheasant Cir
Brentwood, NY 11717**

Mọi thắc mắc cũng như những vấn đề liên hệ đến thỉnh kinh sách, xin vui lòng liên lạc:

Email: kinhsachvovi@gmail.com

Email: voviduahanhdaophap@gmail.com

Kính Thưa,

Ban Kinh Sách – Ban Tổ Chức “**Du Hành Đạo Pháp 2012**”

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 19 tháng 5 năm 1973

Tả hữu phân minh cải tiến tăng
Mỗi phần tam giới chuyển hợp phân
Âm dương phân giải đường thẳng tiến
Pháp giới giải thông trí tiến lần

Mỗi bên hưởng ứng một phần
Bên nào cũng được tiến lần giải thông
Tùy cơ định luật hóa công
Âm dương tương hội nối vòng chuyển luân
Phân ra tả hữu quây quần
Bên nào cũng tiến theo phần tậm phân
Trung ương chánh giới hợp cân
Xuất ra thanh điển tiến gần Phật Tiên
Cảm thông thức giác duyên tiền
Hai bên tả hữu vẫn liên kết tình
Thứ tha rộng lượng mới minh
Đường đời là tạm khó sinh khó hòa
Nói năng đi đứng thật thà
Bên trong ác độc cũng là như không
Tu hành phải giữ chơn công
Không theo tả hữu thoát vòng chuyển luân
Hồn từ tiên cảnh chuyển quần
Chuyển luân tại thế mở tầng đấu tranh
Bày ra thanh cảnh thừa hành
Chơn tâm bất đảo cảnh thanh nơi nào
Phân ra bậc thấp tầng cao
Nơi nào cũng tạm ước ao làm gì?

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Tám

ĐẠO ĐỊA NGỤC DẠY LÁI XE

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 6 tháng 9 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Xiển giáo vô từ thế lộ dao
Hạnh Đàn thánh hội hỷ kim tiêu
Nhân văn hội tụy trung châu địa
Đạo khí đăng đăng xán ngọc tiêu.*

Dịch

Khai giáo đường xa há ngại ngần
Đêm vui vườn Không hợp văn nhân
Thần tiên chốn cũ giờ đông đảo
Ánh đạo Trời cao tỏa ngập tràn.

Tế Phật: Hè đi thu tới lòng lạnh lẽo, người may thêm áo, chim mọc thêm lông. Bốn mùa thay đổi không ngừng. Nhớ lại thuở nào còn thơ ấu ngày nay con cháu đầy nhà, mắt mờ tay run đi đứng chậm chạp không vững. Tiếc ngày xanh và tuổi hoa niên đã hết, lúc này hồi tưởng lại quá khứ thì thấy kiếp sống của con người chẳng khác gì một giấc mộng. Khuyên người đời hãy lo níu lấy thời gian, một khắc trôi qua là một tác sinh mạng. Sớm nhập thánh môn để mà tu thân cầu đạo, ngoài xã hội làm một người dân lương thiện, trong cửa Thánh là một đệ tử hiền lành. Thời sau khi chết xa lánh được địa ngục, giả thử có phải ghé qua thì cũng chỉ như là người khách, không phải chịu thụ hình bị tội khổ cực. Hôm nay đã tới giờ đạo âm ty, Dương Sinh chuẩn bị mau lên đài sen.

Dương Sinh: Thưa ân sư, hôm nay mình tới ngục nào?

Tế Phật: Ta chưa nói vội, chút nữa sẽ biết.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.....

Tế Phật: Đã đến nơi, Dương Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Thưa ân sư, tại sao ân sư lại đưa con đến sườn núi này? Tiếng kêu từ phía trước vọng tới giống như là có kẻ bị giết chóc hay bị đánh đập. Ngã đường đằng trước âm binh lại đang áp giải các tội hồn đi tới, mình theo họ xem ra sao?

Tế Phật: Cuộc hành trình bữa nay của chúng ta chỉ cốt để quan sát địa ngục ở sườn núi phía trước, ta hãy mau theo cho kịp đám âm binh.

Dương Sinh: Mình đã theo kịp âm binh, họ quay lại chào kia. Không rõ những tội hồn này đã phạm phải tội gì mà bữa nay bị giải đi hành tội.

Tế Phật: Những tội hồn này đa số cưỡi xe máy hoặc lái xe hơi, họ được gọi là kỵ sĩ. Vì lúc sống phạm tai nạn xe cộ làm chết người cho nên sau khi chết bị đày xuống địa ngục này chịu tội.

Dương Sinh: Lái xe hơi cỡi xe máy mà đụng chết người ở trần gian đã giải quyết rồi mà cũng chưa xong được hay sao?

Tế Phật: Làm hại mạng người đương nhiên bị luật ở cõi âm xử phạt. Đã đến cửa ngục, muốn rõ con hãy chờ, lát nữa hồi Ngục Quan sẽ tỏ.

Dương Sinh: Cửa ngục hiện ra trước mắt, hai bên cửa có lính canh nghiêm ngặt. Trên cửa có viết năm chữ “Địa Ngục Dạy Lái Xe”. Ngục Quan cùng các vị Tướng Quân đều đã thân hành ra trước cửa nghênh tiếp chúng ta.

Tế Phật: Dương Sinh mau tới làm lễ ra mắt.

Dương Sinh: Kính chào ra mắt Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân. Bữa nay tôi và ân sư Tế Phật phụng mệnh đến quý ngục tham quan, sưu tầm tài

liệu để khuyên đời, mong Ngục Quan hãy giúp đỡ phương tiện để có thêm bằng chứng.

Ngục Quan: Dương Thiện Sinh chớ quá lễ độ, mời hai vị theo chúng tôi vào trong tham quan.

Dương Sinh: Thưa Ngục Quan, quý ngục đây thuộc sự cai quản của điện nào?

Ngục Quan: Phàm những tai nạn xe cộ làm thiệt hại nhân mạng, hoặc trọng thương khiến cho người ta trở thành tàn phế thì bất luận là chủ xe máy, xe hơi hay xe đạp, sau khi chết đều phải tới đây để chịu quả báo. Xin mời quý vị theo tôi vào trong ngục tham quan.

Tể Phạt: Đa tạ.

Dương Sinh: Các tội hồn tụ tập đông đảo bên sườn núi, trên con đường gồ ghề lầy lội họ đang đẩy những chiếc xe giống như kiểu xe dùng sức người kéo đẩy thời xưa. Trên xe chất đầy đá xanh từ trên núi đổ xuống. Con đường chỉ rộng đủ cho hai xe qua lại, lỡ quá đà liền đâm xuống vực thẳm hai bên. Vì xe chở nặng lại không có thắng, tội hồn phải dùng hai chân ghì lại, phải bước rất chậm để khi lỡ trớn còn kịp thắng xe. Hai chân tội hồn rách toang máu chảy tràn mặt đất. Có kẻ không cẩn thận xe lật cũng bị văng xuống vực, kẻ đỡ không nổi trượt chân té bị xe đè kêu thảm thiết. Có kẻ bị xe cán máu chảy loang trên mặt đất. Những loại hình phạt này thật là tàn khốc, nhưng cũng thảm thiết quá mức.

Tể Phạt: Trên đời lái xe nếu không cẩn thận, lỡ xảy ra tai nạn làm hại tính mạng sau khi chết chính mình lại bị tai nạn, do đó phải đến đây để chịu khổ, không cách chi tránh khỏi nhân quả báo ứng.

Ngục Quan: Tôi đã ra lệnh cho mấy tội hồn thuật lại những tai nạn đã gây ra lúc còn sống như thế nào cho Dương Thiện Sinh nghe.

Dương Sinh: Xin đa tạ Ngục Quan.

Ngục Quan: Các tội hồn đã tới, bọn mi mau thuật rõ lại cho Tể Phạt cùng Dương Thiện Sinh nghe những hành vi lúc còn sống để khi trở lại trần gian Dương Sinh còn khuyến cáo cho người đời rõ.

Tội Hồn: Lúc còn sống tôi là tài xế của một hãng chuyên chở công cộng, có lần vừa tới khúc quanh, một bé gái phóng qua, tôi thắng không kịp cán lên em bé. Trong suốt quãng đời lái xe tuy tôi không làm hại người nhưng sau khi gây ra tai nạn này hãng xe bị tổn hại cho nên công ty đã quyết định sa thải tôi. Sau khi chết tôi bị xử từ một năm tại ngục dạy lái xe này. Ở đây hằng ngày phải tập lái xe, từ trên núi lái xuống, hai chân phải thay thắng để điều khiển xe, phải cố gắng hết sức mình mới có thể duy trì được. Nhưng mỗi ngày phải đi lên đi xuống hàng

trăm lần do đó tinh thần và sức khỏe đều kiệt hết, hai chân lại còn lở loét thối tha đau đớn vô cùng.

Ngục Quan: Tội hồn thứ hai mau thuật lại những hành vi lái xe lúc còn sống của mi.

Tội Hồn: Khi còn sống tôi hành nghề lái xe rước khách để làm kế sinh nhai. Có một đêm cùng bạn bè uống rượu. Sau khi nhậu say hai mắt đã hoa lại còn phóng xe quá tốc lực, qua mặt ẩu xe khác khiến cán chết một người khách bộ hành. Vì gây tai nạn giết người tôi đã phải bồi thường tiền bạc và ở tù. Sau khi chết Diêm Vương dạy rằng lái xe mà còn say rượu, xem mạng sống con người như trò chơi, do đó ra lệnh đày tôi ba năm tại Địa Ngục Dạy Lái Xe. Hằng ngày tôi phải chịu cảnh xe cán, xe đè, xe đụng hai chân sưng húp đau đớn vô cùng. Thân thể chịu đựng không thấu gầy như cây sậy. Hy vọng những ai lái xe ở thế gian nên đề cao cảnh giác không bao giờ được lái xe trong lúc say rượu để tránh gây ra tai nạn. Nếu gây ra tai nạn thì sau này xuống địa ngục không những không có rượu uống mà hai chân còn chảy máu đau đớn vô cùng.

Ngục Quan: Tội hồn thứ ba mau thuật lại những hành vi gây ra tai nạn lúc còn tại thế.

Tội Hồn: Lúc còn sống tôi hành nghề buôn bán, hằng ngày cưỡi xe giao hàng, thường chạy xe quá nhanh không tuân theo luật lệ giao thông, cho nên có một bữa đụng phải khách bộ hành và tôi cũng bị thương. Hai bên đều được đưa tới y viện chữa trị, tôi bị gãy xương chân còn người kia bị đứt dây thần kinh ở đầu. Tôi điều trị tới nửa năm mới khỏi, còn người kia trở thành kẻ đờng trí, nên tôi phải bồi thường một ngân khoản rất lớn. Sau khi chết vì tôi gây ra tai nạn lưu thông này mà tôi bị áp giải tới Đệ Lục Điện. Biện Thành Vương phán đày tôi tại ngục này ba năm, chịu nhiều hình phạt đắng cay khổ cực.

Ngục Quan: Bữa nay ba tội hồn đã làm nhân chứng, phàm những kẻ lái xe ở trần gian nên lấy đó làm gương, phải gắng lái xe cho cẩn thận thì người và xe đều bình an. Sau khi chết được miễn cái cảnh khổ tới bản ngục thụ hình. Nếu như không cố ý làm hại tính mạng hay gây tật nguyên cho kẻ khác thì còn nhẹ một chút. Trường hợp uống rượu chạy xe quá tốc độ, không tuân theo luật lệ lưu thông coi thường tính mạng người khác thì khi gây ra tai nạn rồi nạn nhân sống hay chết không cần biết, sau khi thác xuống đây đều bị xử tội. Cho nên khuyên người đời sau khi gây ra tai nạn chớ bao giờ trốn tránh nên chịu trách nhiệm rõ ràng, phải giữ đúng đạo nghĩa thì cái tội có thể giảm nhẹ được đôi phần.

Tế Phậ: Địa Ngục Dạy Lái Xe này là trại tù mới thiết lập, cũng giống như những trường dạy lái xe ở dương gian vậy. Tội hồn tới đây nhất nhất đều phải tuân theo trật tự lớp lang, không dám vượt quá tốc độ, nếu sai lầm một chút cũng khó tránh khỏi tai nạn. Vì vậy cảnh cáo những kẻ lái xe nên hết sức lưu tâm, coi mạng người là của Trời, không được uống rượu say rồi lái xe quá tốc lực. Nếu không giữ đúng luật, sau khi chết đến địa ngục này phải chịu cực hình, bấy giờ mới thấy khổ. Hôm nay thời giờ đã trễ, Dương Sinh chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường. Đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã chỉ giáo tường tận.

Dương Sinh: Xin đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã giúp đỡ phương tiện. Chúng tôi xin cáo từ.

Ngục Quan: Không có chi, xin hai vị cứ tự nhiên. Lệnh Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề tiễn khách.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phậ: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh mau xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

